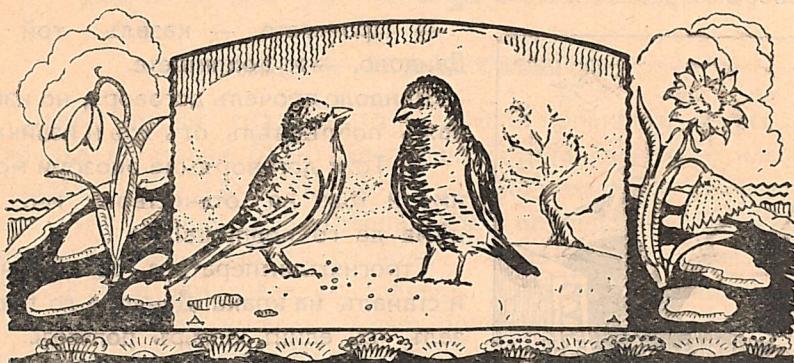

Малкиятъ Вазисъ се развеселилъ, но пакъ не се подчинилъ.

А главатарътъ игралъ докато потъналь въ потъ и всички пера отъ главата му изпадали.

— Е, нали ти казахъ, че Вазисъ е по-силенъ отъ тебе, — рекла мждрата баба. Нѣма по-силенъ отъ бебето. То всѣкиму заповѣдва, всѣки го обича и му се подчинява.

Прев. Е. Чичовска.

Две врабчета.

Две врабчета вънъ зрънца събиратъ,
чуруликатъ, нѣщо се препиратъ:

— Слушай, братко, изгладнѣло птиче,
вчера срещнахъ бѣлото кокиче,
то ми каза, ако съмъ юнакъ,
ще изпѣждимъ вече тоя снѣгъ.

— А пѣкъ менъ по пжтя ме причака
още преди три дни кукуряка
и ми дума, дума, па се хили:

„Ако имашъ, Врабчо, мжжки сили,
тръгвай съ мене, слѣнцето ни вика,
да събудимъ първата иглика“.

Мислихъ, мислихъ — литнахъ на високо,
гледахъ на далече, на широко,
па те зърнахъ тута на буклуга.

Кацнахъ да те видя, какъ си? Що си?

и какво по тоя край те носи,
не за друго, не да се препирамъ,
а зрънца, другарче, да събирамъ. . .

И. Стубель.